

BLUES PEER

Jubileumeditie van Blues Peer verzamelt legendarische namen op de affiche

De blues als bouillabaise

Onder het vaandel '25 years kings and legends' vierde het bluesfestival van Peer afgelopen weekend zijn zilveren jubileum. Met een affiche vol legendarische headliners bevestigde het evenement zijn status van een der grootste bluesfestivals in Europa. Steve Winwood, Jeff Beck, John Mayall en Roger McGuinn traden onder meer aan op zaterdag en zondag: artiesten die aantonen dat ook folk, psychedelica, jazzy experimenten en progrock hun plaats verdienen in de bouillabaise van de blues. Vanavond brexit John Fogerty een definitief eind aan de feestelijkheden, met een uniek concert in de Benelux. Daarover leest u meer in de krant van woensdag. DOOR GUNTER VAN ASSCHE

ROGER MCGUINN ★★★★★
Tijdloze Tamboerijnman

Zondag, 14.45 uur

Roger McGuinns discografie leest als de bloemlezing van vier decennia folkgeschiedenis: zo voorzorg hij The Byrds van hun herkenbare, kwinkelende gitaargeluid, schreef hij songs met en voor Tom Petty, The Turtles, Joan Baez en Elvis Costello, en mag hij zich de bekendste (en meest gewaardeerde) vertolker van Bob Dylans oeuvre noemen. Een kind kon dus voorspellen dat de voormalige Byrds-gitarist maar even moest graaien in zijn eigen verleden om een concert vol nostalgische hits op te zetten.

Zo kwam een fantastisch 'Ballad of Easy Rider', 'Lover of the Bayou' en 'Chestnut Mare' haast achteloos voorbij, flirte hij even met Tom Petty ('American Girl'), Woody Guthrie en de tijdloze standard 'St. James Infirmary Blues' en bracht hij ijzersterke interpreta-

ties van Dylansongs als 'You Ain't Goin' Nowhere' of 'Mr. Tambourine Man'. Als uitsmijter werd diens 'Knockin' On Heaven's Door' ook nog in een intrieste versie gegoten. Tussendoor jongleerde McGuinn zelf dan weer geamuseerd met anekdotes: zo vertelde hij hoe Bob Dylan zijn eigen 'All I Really Want To Do' niet herkende, nadat de Byrd diens song verpakt had in een ingenieus Beatlesarrangement. Iets wat hij prompt ook demonstreerde.

Eigenlijk bleek alleen Pete Seegers 'Turn! Turn! Turn!' een smet op de set: in een rauwe soloversie, zonder glasheldere harmonieën bleef net iets te weinig over van de oorspronkelijke lijk song. Niet dat je het publiek één ogenblik hoorde morren: McGuinn kon zijn kamerbrede grijns dan ook in de coulissen verdween. (GVA)

JOHN MAYALL ★★★★★
Steunbeer van de blues

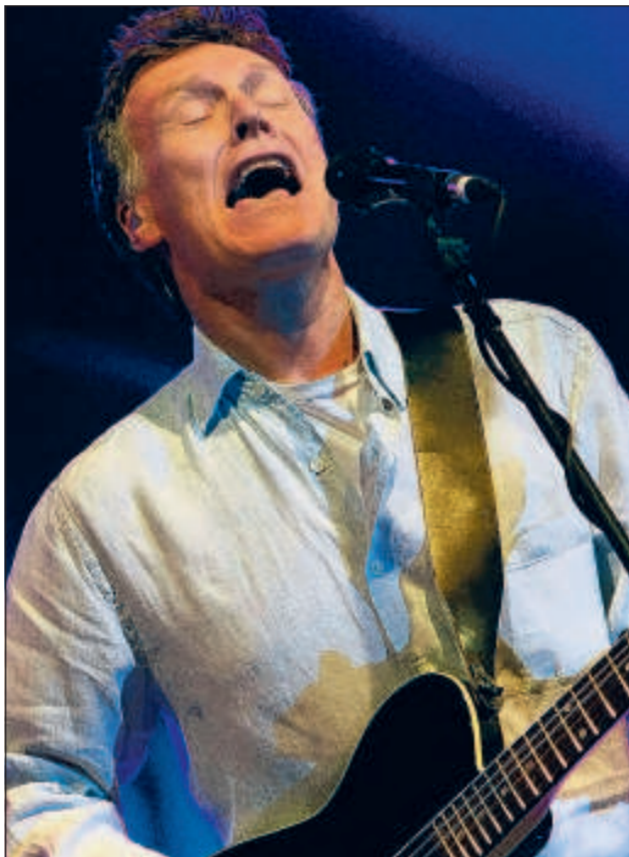
Zaterdag, 18.25 uur

Veertig jaar geleden gold John Mayall als een van de steunberen van de British blues-boom: als hopman van de Bluesbreakers lanceerde hij onder meer de carrière van Eric Clapton, Mick Taylor, Peter Green en Mick Fleetwood. Hen viel later een veel groter succes te beurt dan hun werkgever, maar op Peer bewees de 76-jarige harmonica-speler en toetsenist evenogend in het rijtje van legendes thuis te horen. Schijnbaar vastgeroest aan de 12-bar

Pubverdriet vol clichés maar met ongebreidelde energie en bezieling

blus vergastte Mayall je tijdens zijn set op alle clichés uit het handboek, maar tegelijk was je ook getuige van zoveel ongebreidelde energie en bezieling dat je blindelings meegetrokken werd in zijn pubverdriet.

Mayalls stem klonk dan wel niet altijd meer even krachtig, maar zijn aanstekelijke liefde voor het bluesmetier en overtuigende voordracht maakten dat gemis voor het grootste deel goed. Geen topser van het weekend dus, maar wel een bescheiden succes. (GVA)

STEVE WINWOOD ★★★★★
Legende op routine

Zaterdag, 22.15 uur

"Waarom speelde hij 'Valerie' niet?" klonk het verontwaardigd rondom ons, toen Steve Winwood de coulissen opzocht. Het tekende de oogtongchelling bij de meerderheid van het publiek. Winwoods show bleek immers meer toegespit op een rokerige jazzclub dan op een festival waar populaire songs net als het bier à volonté moeten blijven aanrukken.

Nochtans ploegde de Britse muziklegende zich twee uur lang plichtsbewust door vier decennia muzikale mijlpalen, van de evergreens die hij met de Spencer Davis Group bedacht, over de bluesrock van Blind Faith (met Eric Clapton) naar de classics van Traffic en Winwoods latere solocarrière.

Het recente 'Fly', een soulvolle ballad uit *Nine Lives*, zorgde evenwel onmiddellijk voor grote verschuivingen in de

tent. Wat de zaak er niet beter op maakte, was dat de virtuoze gitarist voordien ook nog met de blik op onelindig een solo uit zijn gitaar had geranseld. Speelde Winwood op automatische piloot? Het zou ons niet verbazen, want het concert stelde het zwaar met dezelfde twee bindteksten als in de AB.

Toch scoorde de Britse muziklegende ook, wanneer hij op zijn Hammond loos ging in 'Light Up Or Leave Me Alone' bijvoorbeeld. Dat die grandioos uitgesponnen Trafficong een kwartier lang solo's aan elkaar laste, kon niet eens deren. Ook de bisronde met een schitterend 'Dear Mr. Fantasy' en 'Gimme Some Lovin'' overtuigde, al was daar slechts een flink uitgedund publiek getuige van.

Een keurig en vlekkeloos uitvoerend concert dus. Helaas kwam dat weinig avontuurlijk over. Een gemiste kans. (GVA)

LISA HALEY & THE ZYDEKATS
Beduvelnd in de bayou

Zaterdag, 18.00 uur

De Koningin van de Cajun. Wie kwam ooit op het idee om Lisa Haley zoveel lof toe te zwaaien? Toch niet alléén omdat ze in een regale glitterblauwe gehesen het podium opkomt? Of met een koningsblauwe viol op de schouder Mardi Gras in de bayou probeerde te doen herleven? Haar opgewekte fiddle-deuntjes klonken helaas te vaak djâj antendu: net of je een coverband van onder de kerktoren aan het werk zou zien. En alsof dat niet erg genoeg was, hield ook de rest van de band je een ongetinspireerd prentkaartbeeldje van New Orleans voor. Met hun platgekauwde mix van cajun, zydeco en hyperkinese wist het gezelschap dan ook weinig volk voor zich te winnen.

"Who wants to partéééé?" blêrde vrouwe Haley uitentrueren voor hele rijen rustig keuvelende toeschouwers. Die bleken voor heel wat te vinden - een volgende pint om maar iets te zeggen - maar duidelijk niet om beduvelnd te worden door deze cajun vol clichés. (GVA)

JOE BONAMASSA
Van de Delta naar de kroeg

Zaterdag, 20.00 uur

"Thank you!" Even schril als Joe Bonamassa's dankwoord klonk na elk nummer, zo heerlijk venijnig waren de gitaarlicks die hij anderhalf uur lang uit zijn pols schudde. Vingervlug, en met een aan bezetenheid grenzende passie, stuurde de New Yorkse gitaarheld epische monsters als 'The Ballad of John Henry' door de tent, waarbij Pink Floydiaanse psychedelica en rauwe kroegblues elkaar midscheeps troffen.

Op zijn twaalfde werd deze snarendrijver door BB King al binnengehaald als de toekomst van de blues en twintig jaar later lijkt de wijn alleen maar gerijpt. Nu eens wierp hij zich op als een briljante afgezant van Led Zeppelin, dan weer bracht hij Cream in herinnering, om uiteindelijk de Mississippidelta te gaan verkennen aan de hand van Robert Johnson. Bonamassa maakte het af en toe wel wat bont, op Spaanse gitaar haalden zijn technische hoogstandjes het te gauw van authentieke opwinding, maar zijn onnavolgbare stijl liet toch vaker een verpletterende indruk na.

FOTO ALEX VANHEE & VAN BERTRAND

Kort

Otto von der Gablenz-prijs voor Geert Mak

Historicus Geert Mak en de Duitse politica Rita Süsmuth worden onderscheiden met de Otto von der Gablenz-prijs. Het Duitslandinstituut reikt de prijs elk jaar uit aan personen die zich bijzonder hebben ingezet voor de Europese gedachte en voor het bevorderen van de betrekkingen tussen Duitsland en Nederland. De prijs is vernoemd naar de Duitse diplomaat Otto von der Gablenz, die van 1983 tot 1990 ambassadeur was in Nederland.

Huidarts eist voogdij kinderen Jackson

Arnold Klein, de huidarts van de overleden Michael Jackson, heeft het voogdijschap opgeëist over twee van de drie kinderen van de King of Pop. De man beweert de vader te zijn van Prince Michael (12) en Paris (11). Na het overlijden van Jackson heeft een rechtbank de twee kinderen voorlopig toegewezen aan Katherine Jackson, de moeder van de zanger-danser.

Vaticaan prijst Oscar Wilde

Het Vaticaan heeft onverwacht woorden van lof gespuid over de Ierse 19de-eeuwse schrijver Oscar Wilde (1854-1900), zo meldt The Guardian. Lange tijd werd de auteur nochtans geëld als een gevaarlijke, gedegeneerde en losbandige non-conformist. In de officiële krant L'Osservatore Romano is de houding omgeslagen. Wilde werd er nu in een artikel geprezen: "Hij was niet alleen een non-conformist die het leuk vond om het conservatieve Victoriaanse Engeland te choqueren, maar hij was ook een man die zich wel degelijk afvroeg wat goed en fout, wat waar en vals was."

Realiteitsprogramma voor kunstenaars trekt honderden kandidaten

De eerste audities ooit voor een realiteitsprogramma voor kunstenaars hebben in New York zo'n vierhonderd belangstellenden gelokt. Het nog titelloze programma, dat wordt geproduceerd door Sarah Jessica Parker, wil onbekend kunstalent ontdekken. Na een voorronde zullen dertien finalisten worden gekozen, die gaan strijden om een show in een galerie, een geldprijs en een toer langs nationale musea. Wie de juryleden van het programma worden, is nog niet bekend.

Vlaamse kunstenaar Koen Vanmechelen met kippenproject op kunsthoogmis

Vlaming opent Biënnale Moskou

Als openingsbeeld van de komende Biënnale van Moskou koos de Franse curator de kippen van Koen Vanmechelen. De frappante installatie rond 'The Cosmopolitan Chicken' past perfect bij het algemene tentoonstellingsthema 'Against Exclusion' waarover een keur uit de hedendaagse kunstscene zijn zegje mag doen.

DOOR ELIJANE VAN DEN ENDE

MOSKOU ● De derde Biënnale voor hedendaagse kunst van Moskou opent op 24 september en is tot 25 oktober te zien in de Russische hoofdstad. Voor het eerst wordt ze door één curator, Jean-Hubert Martin, samengesteld en ze vindt ook voor het eerst plaats op eenzelfde plek.

Dat is de 10.000 m² ruimte van een busgarage uit 1926. Dat is de 'Dasha Zhukova's Garage Center for Contemporary Culture Moscow'. Die nieuwe cultuurtempel opende vorig jaar en wordt geleased door Dasha Zhukova, een ravissante 28 jarige 'golden girl'. Als dochter van een oliebaron en een microbiologe die uitweek naar de Verenigde Staten, heeft ze wereldwijd contacten met kapitaalcrachtige verzamelaars zoals François Pinault, die er zijn privécollectie toonde, en met Roman Abramovitsj. Deze oligarch, voormalig provinciegouverneur en eigenaar van de Londense voetbalclub Chelsea, liet voor haar vrouw en kinderen in de steek en kocht pas - voor haar, zegt men - schilderijen van Lucian Freud en van Francis Bacon. En dat voor gigantische topbedragen; canvassen die alleen de nieuwe rijken zich kunnen veroorloven.

De Russische kapitaalcrachtigen kopen tegenwoordig (internationale) kunst als zoete broodjes en ook de jeugd uit Oost-Europa is happig op actuele westerse kunst. Dit jonge kunstvenement wil dan ook met de steun van de regering van de Russische federatie en van de stadsoverheid de aandacht trekken van kunstenaars en kunstliefhebbers wereldwijd en zo Moskou in het kunstencircuit binnensmokkelen.

Daarom werd de bekende Jean-Hubert Martin als curator aangetrokken. Martin is de voormalige directeur van het Centre Pompidou in Parijs, van het Museum Kunst Palast in Dusseldorf, van de Biënnale van Lyon en samensteller van de spraakmakende expo *Magiciens de la Terre*. Samen met assistent Thys Visser selecteerde hij onder meer Marina Abramovic, Anish Kapoor, Alexander Brodsky, de broers Chapman, Tony Cragg, William Kentridge, Braco Dimitrijevic, Kimsooja en ook de Vlamingen Berlinde de Bruyckere en Wim Delvoye. Naast de hoofdentoonstelling krijgt Luc Tuymans aandacht als 'special guest'.

Kakelende hennen

Het thema van deze Biënnale is 'Against Exclusion' waarbij ook minder bekende

■ Koen Vanmechelen met zijn 'Cosmopolitan Chicken'. De kunstenaar kruist kippenrassen en ziet het dier als een metafoor voor de mens.

kunstenaars uit Afrika en Oceanië hun plek krijgen. De maatschappelijke verwevenheid van kunst is voor dit curatorsteam een leidraad en dus is de selectie van Koen Vanmechelen niet verwonderlijk. In Moskou wordt de nieuwste - 13de - generatie van 'The Cosmopolitan Chicken' uitgebreed. Een kruising met de Russische Orloff, dat spreekt.

Maatschappelijke verwevenheid van kunst is leidraad voor curatoren en dus is selectie van Vanmechelen niet verwonderlijk

Bij de ingang van de Biënnale zal er dus een kooi met kakelende hennen staan. Nadien volgen de opgezette posturen van vorige generaties met daarbij een stamboom van die 'Cosmopolitan Chicken'. Het is meteen een stukje wereldkaart. 'The Cosmopolitan Chicken' is een mogelijke perspectief voor wat komen kan. Kunst moet een visie op de toekomst zijn, zo kijkt Koen Vanmechelen naar zijn creaties. "Die toekomst zit in diversiteit, in het hybride, in 'intermulticulturaliteit', een zelfbedachtte term over een mengcultuur die nog een stapje verder gaat dan multiculturaliteit. Elk levend organisme heeft een ander organisme nodig, al was het maar voor voortplanting. Een mens heeft een ander mens nodig. Ik, ik besta alleen maar omdat een ander bestaat."

Die filosofische denkbeelden liggen aan de basis van 'The Cosmopolitan Chicken', een megagroots kippenbroedproces. Toen Vanmechelen amper vijf was, had hij al een broedmachine op zijn jongenskamer staan en sedertdien is de fascinatie gestaag

gegroeid. De kip is een metafoor voor de mens. 'Het kieken zijn wij!' De kip was het eerste dier dat gedomesticeerd werd, zoals ook de mens sedentair werd. Maar een terugplooiën op zichzelf leidt - uiteindelijk - naar onvruchtbaarheid; daar is Vanmechelen rotsvast van overtuigd. De Engelse Redcap, het nationale boegbeeld van het perfdie Albion, is nagenoeg impo-

groeid. De kip is een metafoor voor de mens. 'Het kieken zijn wij!' De kip was het eerste dier dat gedomesticeerd werd, zoals ook de mens sedentair werd. Maar een terugplooiën op zichzelf leidt - uiteindelijk - naar onvruchtbaarheid; daar is Vanmechelen rotsvast van overtuigd. De Engelse Redcap, het nationale boegbeeld van het perfdie Albion, is nagenoeg impo-

groeid. De kip is een metafoor voor de mens. 'Het kieken zijn wij!' De kip was het eerste dier dat gedomesticeerd werd, zoals ook de mens sedentair werd. Maar een terugplooiën op zichzelf leidt - uiteindelijk - naar onvruchtbaarheid; daar is Vanmechelen rotsvast van overtuigd. De Engelse Redcap, het nationale boegbeeld van het perfdie Albion, is nagenoeg impo-

Glas

Op de Biënnale van Venetië is Vanmechelen overigens prominent aanwezig: in de glasfabriek op Murano waarmee

hij al jaren samenwerkt, in een galerie op weg naar het Guggenheim Museum, op de tentoonstelling *Glass Stress* in het Palazzo Franchetti, een expo met glaswerk van hedendaagse, gerenommeerde kunstenaars die hij mee cureerde. Daar poneert hij *The Accident*, een sculptuur half kip/half glas. Dat transparante deel staat voor het ongekende, voorlinken uit het verleden en naar de toekomst die we nog niet kennen, voor onbekende oorzaken van mutaties. Glas is ook een belangrijk onderdeel van de magistrale installatie in de Scuola Grande di San Teodoro. Dat nieuwste werk, *The Unicorn*, is 'hybriditeit' ten top: een machtig struisvogel met een glazen nekgewervelle, een paardenkaak en een gedraaide steekpin op het voorhoofd. Maar ook deze moderne Eenhoorn is gekooid. "Knoien mensen zichzelf en anderen niet?", vraagt Vanmechelen zich af.

Het statement van de 'kippenkunstenaar' gaat dus verder dan het uitbroeden van zijn ei, van het voederen en vullen van kippen, van visueel sterke beeldhouwwerken en foto's. Het gaat om het bevragen van mens en natuur. Daarom betreft hij ook wetenschappers, psychiaters, filosofen bij zijn werk en houdt hij wereldwijd lezingen.

In België is momenteel werk van Koen Vanmechelen te zien in de expo *Artificial Nature*, tot 15/11 te zien in de Verbeke-Foundation in Kemzeke/Stekene (www.verbekefoundation.com). Vanaf 5 september toont DeWeergally in Otegem een nieuwe one-man show (www.deweergallery.com). En in het najaar is er nog een solotentoonstelling in Washington DC.

www.koenvanmechelen.be
www.3rd.moscowbiennale.ru/en/

Simon Vinkenoog flamboyant begraven

AMSTERDAM ● Onder grote belangstelling is zaterdag in Amsterdam Simon Vinkenoog begraven. Enkele honderden mensen, onder wie Remco Campert, Jules Deelder en muzikant Spinvis, namen afscheid van de dichter; die zondag 12 juli op 80-jarige leeftijd overleed aan een hersenbloeding.

De uitvaart op begraafplaats Sint-Barbara was volledig in stijl van de flamboyante Vinkenoog, zo was te zien op de lokale zender AT5. Het stoffelijk overschot van de dichter lag in een open kist, waar op veel mensen een tekst of een tekening achterlieten. Ook werden voorwerpen in de kist gelegd, zoals foto's, krantenknipsels, joints en aanstekers. Tussen de bloemenreize stonden diverse wietplantjes. Er waren geen toespraken, maar in de aula van de begraafplaats traden bevriende muzikanten op, zoals Spinvis.

Vinkenoog zou zaterdag 81 jaar zijn geworden. "Dit is een fantastisch verjaar-

dagsfeest", zei dichteres en vriendin Diana Ozon. "Hij hield niet van droeve gebeurtenissen en huilende mensen. Simon was een optimist!" Toen Vinkenoogs drie zonen en drie goede vrienden de vrolijk bekleurde kist met het lichaam van de dichter in zijn graf lieten zakken, klonk applaus en bravogeroep. "Laten we een keer zingen", riep een van de aanwezigen. Waarop een aantal mensen "Nooi! zal hij dood zijn!" zong op de melodie van 'Lang zal hij leven'.

Jules Deelder noemde Vinkenoog na aalloop van de vrolijke plechtigheid "een postieve kracht, een stimulator en een katallysator". Spinvis, die de laatste jaren veelvuldig optrad met Vinkenoog, noemde hem "een wetenschapper". "Hij verbond dingen die mensen nog niet eerder hadden verbonden."

"Dit is hoe Simon het gewild zou hebben", verklaarde Vinkenoogs weduwe Edith Ringnald. (OC)

Kim

FOTO ALEX VANHEE & VAN BERTRAND